

Medier – fag og fremtid

Mediefag får med Venstres gymnasiereformudspil ringere betingelser. Dermed kvæster man en faglig succes, får overskuddet ud af et innovativt læringsrum og sparker en fremtidig demokratifaktor over benet - det er hul i hovedet.

Her gik man og troede, at en gymnasiereform selvkært måtte barsle med et mediefag på A-niveau. Mediefags genstandsfelt er levende billeder i bred forstand, og eleverne trænes bl.a. i at gennemskue de strukturer og virkemidler, der får medieprodukter til at hænge sammen - og os til at blive hængende. Den, der har haft mediefag i gymnasiet, har med andre ord lidt sværere ved at blive taget mediemanipulatorisk ved næsen – en egenskab som bliver stadig vigtigere i et mediebåret demokrati. Her gik man og troede, at en reform ville gøre det muligt at grave endnu dybere i mediernes muligheder. Troede, at eleverne fik lov at se endnu længere. At den store søgning, faget har oplevet, skulle veksles til mere og bedre. Men tværtimod. Reformudspillet reducerer muligheden for, at de unge kan vælge mediefag på B-niveau, fordi det ikke længere kan indgå som studieretningsfag. B-niveau som valgfag er fortsat muligt, men med de gevaldige besparelser, gymnasierne navigerer i, vil ledelser landet over vægre sig ved at oprette små (og derfor dyre) valghold. Så med mindre rentabelt mange ønsker det, bliver B-niveau ikke oprettet.

Hjælp, hjælp – ulven er her

Og det er ikke bare en omgang obligatorisk piv på kanten af forandringen. Rektorerne *har* læst mellem linjerne og set, at reformdiskursen ikke hegemoniserer for de kunstneriske fag. Når den økonomiske mildt sagt vanskelige kabale skal gå op uden *for* store klasser, uden *for* mange fyringer og uden *for* lidt udvikling af undervisningen, ja, så bliver det nemt de kunstneriske fag – også på c-niveau, der må holde for: Færre, men større hold uden tilsvarende tilføring af ressourcer. Eller uændret holdstørrelse, men for reducerede ressourcer.

Grib og begrib

Men kan faget dansk ikke bare stå for den digitale dannelse af de unge? Jo, et stykke hen ad vejen. Dansk henter omtrent en sjettedel af sit gods i det mediemæssige stofområde. Men for det første forslår det som en rosin i en lækkersult, for det andet opererer dansk ud fra helt andre didaktiske principper: Hvor dansk omgås mediestoffet på en teoretisk og analytisk måde, tilføjer mediefag altid en praktisk dimension. Mediefag arbejder ud fra den præmis, at stoffet skal ind gennem øjne og øre og ud gennem hænderne for at sætte sig på rygøjlen. Teori omsættes til praksis som i næste runde får teorien til at give mening på et højere niveau. Vekselvirkningen mellem at gribe skabende ind i verden og begribe teorien er særlig for de kunstneriske fag. Det er en læringspraksis, som er tidskrævende, frustrerende og bøvlet (og svær at bedrive på store hold), men altid udbytterig for de involverede. Og bare for at gendrive den fordom, som kunne ulme mellem disse linjer, så er mediefag altså ikke særligt henvendt til "de praktisk begavede". Det er rigtigt, at mediefag tit har held til at engagere også gymnasiefremmede unge, men fagets didaktik udfordrer måske i særlig grad de bogligt stærke, som med kamera og redigeringsudstyr opererer på kanten af deres komfortzone – og dermed flytter sig!

En Lomborg på skaberkraften

Nu vil nogen måske indvende, at det jo alt sammen lyder meget godt, og i den bedste af alle verdner var der råd til det hele. Men enhver må jo indse, at rugbrødsmatematik og -dansk er vigtiger end flødeskumskunst. Når riget fattes penge, har vi ikke råd til at prioritere de kunstneriske fag. Man kunne nu ligeså godt spørge, om vi har råd til at lade være? Her er et fag, som helt af sig selv uddanner i den innovationskompetence, som med vold og magt forsøges implementeret i hele den gymnasiale fagrække. Et fag, hvor eleverne er afhængige af den samarbejdskompetence, som ellers ofte frister et pseudoliv i

andre fags gruppearbejde. Et fag, hvor den autentiske lærer/elevsamtale er en forudsætning for at træne den skaberkraft, der slumrer i eleverne. Og til den, der vil indvende, at de kunstneriske fag stadig står centralt efter udspillet bliver til reform, må man bare sige. Ja, vi er mange, der vil forsøge at skabe mest mediefag for pengene og praktisere så lidt ringe som muligt. Men kunne enhver ansvarlig politiker så ikke i en stille stund stille sig selv spørgsmålet: Hvor ringe vil vi have det? I samme stille stund kunne de passende ihukomme Winston Churchills svar til sin finansminister, der under 2. verdenskrig foreslog at tage fra kulturen for at finansiere krigen. Churchill skal angiveligt have repliceret: "Men hvad kæmper vi så for"?